

Dansfestival De Beweging

Geen intrige, hoewel alles voorzien was

In de inleiding van het programma-boek van de eerste editie van De Beweging (mei 1984) schreven de organisatoren: "De Beweging is uit niets meer of minder ontstaan dan uit wrevel". Wrevel omdat zij een steeds groeiende belangstelling waarnamen voor alles wat enigzins bewegingstheater was en tegelijk vaststelden dat de aandacht van publiek, overheid én organisatoren zich toespitste op "buitenland" en grote namen (Klapstuk, Rosas). Jonge dansers en choreografen van eigen bodem hadden geen podium, geen repetitielokaal, ze hadden ook geen geld.

De Beweging besloot hen alvast een podium te verschaffen: het artistieke en het economische risico nam men er maar bij. Het festival vond een onderkomen in het Cultureel Centrum van Berchem en De Beweging bleek een leemte op te vullen in het Antwerpse theateraanbod, zodat het met het economische risico nogal losliep.

Dat het leeuwedeel van de getoonde produkties te weinig perspectief bezat om zelfs maar beloftevol genoemd te kunnen worden, was teleurstellend, maar eigenlijk niet dramatisch. De impact van De Beweging zou immers afgemeten worden aan de mate waarin het haar artiesten een opstapje had verschaft en mede aanleiding was geweest tot het ontstaan van een circuit waarin

jonge Belgische dans geprogrammeerd en geproduceerd zou worden.

Twee jaar later is het zwart-wit beeld grijzer geworden. Er wordt meer dans geprogrammeerd (Singel, Beursschouwburg, Nieuwpoorttheater, 't Stuc, Plan K, Vooruit), maar de hoofdmoot blijft nog steeds voorbehouden voor buitenlandse prestige-projecten. De overheid schuift wat geld af, maar dat gaat voorlopig enkel naar Rosas en het Klapstuk-festival (begroting 1985). Anne Theresa De Keersmaeker staat niet meer alleen, maar enkel haar Rosas-compagnons lijken een vergelijkbaar succes bij organisatoren, publiek en kritiek te kennen.

Als er al vooruitgang in de Belgische danssituatie te bespeuren valt, lijkt ze niet op het conto van De Beweging geschreven te kunnen worden. Het falen van de eerste editie van De Beweging mag blijken uit het wedervaren van de anderhalve revalidatie van twee jaar terug. Alain Platel kon met zijn verrassend debuut *Stabat Mater* nog wel terecht in 't Stuc; enige andere respons van organisatoren bleef echter uit. Wat ook gebeurde bij zijn volgende produktie *Lichte Cavalerie*, die enkel te zien was in Gent en Leuven. Zijn derde produktie ging in première op (alweer) De Beweging. Marc Van Runxt op zijn beurt lijkt het krediet dat hij bezat na *Poging tot beweging*

weer verspeeld te hebben. Wat hem vergeven werd ten tijde van *Vier korte dansen* wordt hem niet meer vergeven bij *Hyena. Ai*, de produktie die hij toonde op deze editie van De Beweging (gerecenseerd in het vorige nummer van Etcetera), was een opdracht van het Nederlandse Spring Dance-festival en kende zijn Belgische première (nogmaals, pas) op De Beweging.

Tekenend is eveneens dat de twee overige namen die vorige keer ook op de affiche stonden, met name Marie-Anne Schotte en Cathérine Massin, pas op de tweede editie van De Beweging met een nieuwe voorstelling op de proppen (konden) komen. Zij kregen dan ook niet de gelegenheid te groeien: *Abstractie* van M.A. Schotte bv. leed twee jaar geleden aan het Rosas-syndroom, *Tilt* is persoonlijker, maar blijft in zijn uitspelen van paren dansers in een fysieke confrontatie tot de uitputting erop volgt te afhankelijk van de gegevens van Théâtre de l'Esquisse en Gallotta en te onbeholpen van uitvoering om een meevaller genoemd te worden.

Tot zover enkele beschouwingen over De Beweging binnen het Belgische dansaanbod. Rest ons enkel nog een korte bespreking van de Springplankprodukties op het festival, en van enkele interessante voorstellingen, die nog niet eerder in *Etcetera* werden besproken.

De Beweging, ambitieus of bescheiden? Interessant of mat? Een blijver of onderhevig aan rages? Peter De Jonge zoekt een antwoord.